

Библиотека
САВРЕМЕНА КЊИЖЕВНОСТ

Књига 435

У ПЕДЕСЕТ РЕЧИ
најкраће приче

1

(Приредио: Ђорђе Оташевић)

Алма

Београд, 2022

ПРЕДГОВОР

Приче садржане у овом зборнику имају до педесет речи.

Све приче већ су објављене у првих двадесет „Алминих“ зборника с конкурса за најкраћу кратку причу.

Биографије аутора овде нису наведене јер се налазе у објављеним зборницима који су бесплатно доступни на „Алмином“ сајту (www.alma.rs и www.alma.co.rs).

Нермин Агановић

КАРАЊЕ

Нешто ме је карало.

Није била жена.

Мисао.

Убио сам је једним цоинтом само да би се родило неколико хиљада мисли.

Као кад разбијете пауково јаје.

Разлика је била у томе што више нисам осјећао да ме иста кара.

Жао ми је, рекао сам јој, окренуо се и заспао.

ЉЕПОТА

Дошла је. Има дијете. Ја нисам дошао, био сам ту. Имам тумор. Она размишља да живи овдје. И ја размишљам да живим овдје, на овоме свијету. Размишљања нам се поклапају, биће нам лијепо.

Марина Адамовић

ОВАН, БИК...?

Као и песма, и прича може бити сведена на три до пет реченица.

Рецимо: рођен је у знаку овна, живи у знаку бика; умреће, а неће знати у ком се знаку то десило.

Цео живот је, до детаља, описан.

П.С.

Смрт није и то ми је, некако, најтрагичније

Данијела Ајдуковић

СВИТАЦ

Свитац на цигари сијао је и светлео.

Обасјавао је читаву собу.

Свитац је летео.

Тражио је погледом другог свица.

Угледао је младића.

Додиривао је жицу на гитари и имао је на
другој руци свица на цигари.

Гитара је била златна и она је сијала.

А сијалица се одмарала.

Ненад Атанацковић

ЛАЖНО КРЕТАЊЕ

На столици јакна чека свог човека –
- као да негде треба поћи.
И ципеле пуне жуљева вребају на моје кораке –
– као да негде треба поћи.
Облачим, обувам.
Закључавам врата, цвикере стављам још,
И одлазим негде –
– баш као да стварно негде и идем.

Биљана Бабић

ПОДНЕ

Обично миран период дана за тебе.

Размишљаш: *Могуће је препознати оно што желимо. Када препознамо оно што желимо, добри људи су око нас.*

Не препознајући шта си желио, не налазиш добрих људи око себе.

Ни у себи, али не одустајеш.

Подне је.

ЧЕКАЊЕ

Чак и ако одем, људи ће опет пролазити поред мене. Неће ми дати да предахнем.

Не знам зашто, као што не знам ни зашто су тако неумољиви.

Чекаћу.

Једном ће престати да пролазе поред мене.

Драган Батанчев

РАСПЕЋЕ НА ФРИЖИДЕРУ

Кад устанеш, опери зубе, отвори све прозоре да се проветри кућа, пусти Менелаја напоље да се изјурца, одведи Јану у школу и иди у продавницу. Купи литар текиле, три лимуна и кутију соли. Кад се вратиш кући, убиј се ако хоћеш, ал' пази да се не усмрдиш! Молим те.

Светлана Бачулов

РАЊЕНИК

Млади људи данима руше, пале и пљачкају свој град. Рањеном младићу прилази група момака како би му помогла. Једна рука помаже и прикрива радњу друге. Друга рука сада има новчаник и мобилни телефон.

Момков ранац и крвава рана остају отворени на градском ваздуху – пуном дима, чађи и неког горког задаха.

Жељка Башановић

ИЗА УГЛА

Распукло небо обећава кишу. У соби неколико кутија лежи на поду.

Напољу људи у групи, смеју се.

Улични дрипци пију пиво код Бокија на углу.

Ништа необично, сасвим обичан дан.

Још један обичан дан.

А није.

ГОРЕ – ДОЛЕ

Макадамски пут водио је далеко уз брдо.

Пратио сам сваки облак и нисам много обраћао пажњу на околиш.

Небо и камење закупили су моју пажњу.

Окретао сам главу, горе, доле... доле, горе...

Врх и дно.

Средина ме је прогутала.

РЕДОСЛЕД

Радостан дан.

Састављен од низа дешавања.

Разоткривен од догађаја који се догоде.

Усреће те или не... али се заврши дан.

Потом следи неки немиран и досадан сан.

Страх је део пута до свитања неког новог радосног дана.

ЈОШ ЈЕДАН ДАН

Те ноћи врт је био необично миран.

Само су жабе својим лењим кречетом одјекивале.

Притиснута туга лепила ми се уз капке и одлазила у течном стању све клизећи низ образе.

Жабе нису мариле за моје сузе... кре-кре... сузе...

Свањивало је.

КАТАРИНИН РИТУАЛ

Тога дана дошла је као и обично у исто време.

Села, ставила наочаре и влажним марамицама обрисала тастатуру компјутера.

Дан је могао да почне... спремила се и отишла са радног места оставивши тастатуру да се логано суши и пада прашина.

До сутра.

Маја Бегановић

Пишем ти у ритму ТТ ТТ. Не знам да ли чујеш тресак тврдог Т Та Та?... Чујеш ли пуцањ ТА ТА? Трасак трупе? Туп удар Твоје ноге по трави. Та... Уплашени термити... Осјетиш ли ужас који траје?

Рајна Беговић

ОЉИЦА И МРАВ

– Комфорност је део мог живота – рече мраву Ољица, прекрасно дете велеграда. И загледа се у даљину тражећи светлост и боје.

А мрав климнувши главом, сагну се да на претоварена плећа стави још једно зрнце свакодневице.

Марјан Беленки

НАРОД И ЦАР
ИСТОРИЈСКА ДРАМА

Цар: Народе! Доносим вам прогрес и цивилизацију!

Народ: Нећемо прогрес! Нећемо цивилизацију!

Цар: Зар хоћете да потонете у таму и незнање!

Народ: Хоћемо!

Цар: Онда идите до ђавола! Ја одлазим.

Народ: Ура!

(Превела с руског Алма Оташевић)

Марија Блажић

ВРАНА

На сламеној руци наруженог страшила седела је врана. Није желела да квари спокој биљака које су једнолично дисале на пољу. Врана је гледала у даљину. Страшило јој је постало блиско. Више није оно представљало њену ноћну мору, сада је то била чињеница да ће постати иста – сама и беживотна.

Дејан Богојевић

ТРАГ НА ОБАЛИ

Изашавши из позоришта, благо тетурајући, дође до кеја, застаде, осмотри околину трептавим погледом, послушну, затим поново погледа, послушну још једном, поправи кравату, очешља се, на-кашља се као да жели нешто важно и узвишено да изјави, затим хитро скочи у мутну реку не остављајући ни један траг на обали.

Јованка Божић

ПОКУШАЈИ

Десет година је настојала, безброј пута, природно и вештачки, покушавала да добије дете. И најзад, биомедицински потпомогнутом оплодњом, доласком жељеног сина на свет – постала срећна. А син је, у двадесетој години, већ са првим покушајем, успео да себи одузме живот. И да мајка, остане – заувек несрећна.

Данијела Божицковић Радуловић

ОПОНАШАЊЕ

Волим Мачке, јер преживе сваки пад, а и оних девет живота, није занемарљиво.

Жена

Волим Жене, јер оне знају да буду мачкастије од Мачке, и дала бих својих девет живота за ту урођену умиљатост.

Мачка

О МАЛИМ И ВЕЛИКИМ СТВАРИМА

Мали људи хоће да уђу на велика врата, а сви велики улазе на мала.

Овај свет, препун је малих и великих врата.

Необично је то.

Често врата шкрипе.

Или су превелика или премала.

Тамара Братић

MOON BLUE

Тебе носи невидљиви ветар и твоје је име непознаница. Осетим те у својој близини само по лаганом пољупцу који спустиш на моје теме, због чега се цела најежим и ноздрве ми се прошире. Дубоко те удахнем.

Плави Месец ипак постоји.

Дејан Бундало

СТИД

Необјашњива повученост, помешана страхом и несигурношћу... Као оловна кугла везана за ногу неког заробљеника, ограничава нашу слободу, спутава наше мисли, оставља жеље и неизговорене речи да труну у мраку... Погнуте главе, предајемо јој се у жељи да нас спаси казне која се зове живот...

Јован М. В. Вајдле

КАЈСИЈА

Ових дана ћу узети крамп и извадити ову воћку у корену осушену. Сува је и крута.

Снаге ми треба.

Снагом мишица извадићу њене жиле осушене и исећи њене гране свенуле.

Остаће рупа, рупа у земљи. Гледаћу рупу, а онда је, снагом душе, земљом затрпати.

Момир Васић

ВОЛИМ, ДОБРО САМ

Кроз размакнуту завјесу, благим зраком, јутарње сунце помази моје уснуле очи. Прогледах. Добро је, жив сам.

Погледах на јастук до мене. Плави прамен и безбрижно лице драгог бића. Топлина са ока спусти се на груди. Волим, значи добро сам.

Јоже Воларич

САДА

Оћеш да гледаш најдужу комедију?

Оћу! Како се зове?

ТЕРОРИЗАМ

Поодавно је на позорници, и још дуже ће је играти; па не као каламбур, него као глобално побијање најјефтинијих „животиња” на светској сцени, за које нема забране лова, а и ловачка дозвола се лако добија.

Андреја Врањеш

ДОДОЛАР

У граду у којем скупљам дане, живи човек који ослањајући се на шалу, носи кишобран и када киша није ту, назвао сам га светлим именом господин Додолар. Учини ми се понекад ипак да можда киша њега дозива.

Живко Вујић

СВЈЕТЛОСТ ИЗМЕЂУ ДВА МРАКА

Бесконачни мрак, прије нас. Дошли смо из њега. Оно што нас чека је мрак. Опет бесконачан и трајан. Шта смо ми између та два мрака, између бесконачног и трајног, између двије бесконачности?

Умјесто одговора, требало би да будемо једино оно што би требало да јесмо. Свјетлост између два мрака.

Зорица Вукашиновић

ОГЛАС ЛИЧНЕ ПРИРОДЕ

Хоћу добро да се удам.

Тражим младог, лепог и богатог мушкарца.

IQ и образовање нису битни.

Ја бих уложила диплому факултета а имам и очувано дете.

У обзир долазе само озбиљне понуде.

Лука Вукушић

ЉУДИ У ТРАМВАЈИМА

Проматрао сам људе у трамвајима: натиска-ни, мрки, непомични. Да сам дијете, бојао бих се да ће ми учинити нешто нажао. И кад би ту и тамо која трамвајска жица заискрила, чинило ми се да је то од њихове негативне енергије.

НЕЋУ

Њиштање у магли, сретно и отегнуто, док се са суборцима приближавам своје селу, напоскон, након три године. Њиштање моје кобиле на отоку окованом ледом и њену радост да сам опет ту, никада нећу заборавити.

Драгана Гавриловић

МОЋ ЖЕЉА

Ако желиш много, ако желиш немогуће, ако имаш велике снове, важно је само да јако и искрено желиш!

А, ако ти се ни тада жеље не остваре, ти само зажмури. Све што тада видиш – твоје је!

СТВАРНА СРЕЋА

Људи, када су срећни, не гледају на сат. Они не журе и не брину. Они не критикују и не вичу.

Људи, када су срећни, ћуте!

Можда, делом, и због тога јер је укус среће – недељив!

СУДБИНА

Ништа се не дешава без разлога. Трајање свих оних ствари које нам се чине изузетно важнима, обично је сразмерно јачини и величини тих истих

ствари, ма колико год ми то понекад не желели себи да признамо.

НЕКЕ ЖЕНЕ

Неке жене лепо изгледају, а неке су лепше него што изгледају.

Неке жене су паметне, лепе, занимљиве. Само неке могу такве и да остану.

Неке жене кажу да воле. Неке од њих то и умеју.

Сузана Гајић

ТЕСТ ИНТЕЛИГЕНЦИЈЕ

Троугао иде на троугао. Коцка на коцку. Лопту треба да убациш у отвор који је округлао.

То знају и мала деца. Скраћеница 7 д у н значи седам дана у недељи. То знају и она мало већа деца.

Ми смо јинг и јанг. То знам само ја.

СУДАР

Отворила је очи и рекла: „Шта, Земља је још увек ту?“ Погледала је ка доле. Он се насмешио и ухватио је за руку. Прсти су им се преплели док су спасилачке екипе прилазиле преврнутом аутомобилу.

Милица Гачић Илић

СЛАП

Дуго је стајао загладан у њене зенице осмехујући се и климајући главом уз благонаклоно одобравање. Можда то у њима чита наставак приче чији је наслов једаред пронашао у мојим очима. Вода се бучно сливала са камена питомца доле.

Бранислава Гемовић

ПЕЈЗАЖ

Зелено и плаво. Седим у аутобусу који јури неким путем и посматрам околину. Плаво небо и зелена брда. Поља обрађене земље испресецана шумама и небо са понеким облачком. У даљини се спајају. И наравно далеководи. Црни, неизбежни, трагови „цивилизације“. Осим што су далеководи црни, све остало је зелено и плаво.

Ненад Глишић

ОД ЈУТРА ДО СУТРА

Укључила је радио да чује шта јој треба. Скинула је уложак са душе и савест опрала новим детерџентом. Попила је чашу расположења, а затим чашу здравља, па потом и пехар заштите. Пре свега тога је испробала нови шампон за мозак од биљних екстраката.

Увече се искључила даљинским.

ЛИЦА

Непознато лице је на лицу места показало своје право лице. Службена лица су облила своја лица знојем јурећи за сумњивим лицем. На крају су га привели лицу правде.

Сада трећа лица на лицу места препричавају овај узбудљиви догађај страним лицима.

ФЕШТА

Фешта је у току. Нагрнуло са свих страна, а преваранти, просјаци, продавци и проститутке трљају руке. Полицајци су изгланцали своје марице и подбочени чекају. Они који ометају прављење буке и пијанчење биће сигурно кажњени.

У име имица, туризма и генералног спонзора, амин!

Мирјана Даниловић

ЈЕЛОВНИК

Мајка тешко гута. Спремам јој зато кашасту храну: кромпир-пире, попару, качамак... Мајка воли банане и воћни јогурт. Данас сам примила плату и мајка једе оно што воли. Исти јеловник има и моја савест.

Весна Денчић

ОКВИРИ

Запиши ово: „У спомен на“, потом с времена на време мењај текстуру, играј се бојама, емоције хватај на спавању, пре него што уобличи покорицу испод које се дрхтурави садржај безбрижно мешкољи. И буди спреман на све!

ОСТВАРИВАЊЕ

Након дуге узбудљиве ноћи, заспали су у пет ујутро. И није ту било неких снова, јер пожељно додирнули су.

Пробудило ју је његово убрзано дисање. Да ли сања, питала се пре него што је рука дотакла извориште.

* * *

Седи у соби окружена сатовима различитих боја, облика, димензија. И сви су подешени на

неодговарајуће време: једни журе, други касне, трећи стоје.

Поглед упућује ка оном који у датом тренутку највише обећава.

Бруно Десио

ТИХА ОСЕКА

Будућност испред без зграда, без метропола, без жагора, људи, птица и било каквог кретања. Сунце излази. Пејзаж у глобалној размери... Сунце клизи као тиха плима што се повлачи... Њена сен... Мртва панорама. Прошао је трен и почиње вечност.

Зоран Додеровић

МЕТУЗАЛЕМ

Та њихова рођака је била сенилна, кажу. Запалила је орман и пола куће. Одвели су је у старачки дом. Потпуно су заборавили на њу. Јавила им се телефоном. Удала се. Живи срећно с неким пензионером доста млађим од ње. А колико јој је година? Стара је као Метузалем.

ОНАКО УЗГРЕД

У покушају да свој живот сабије у два реда биографије локални писац је навео датум и место рођења, занимање којим се бавио пре одласка у пензију, породично стање и ту му дође крај приче. За његов књижевни рад није било места.

СЛИКЕ ПРЕДЕЛА

У шољици кафе видим непознати предео. Јато устрепталих птица, повијене врхове топола и тамно језеро. Сlike делују опуштајуће. Тренутак

касније преда мном је судопер и мноштво неопраних шоља. Млаз воде лагано почиње да спира пределе из снова, вртећи их у круг у смеру казаљки на сату.

Томислав Дрвар

ТРК

И испред и иза мене људи. Сви бесомучно јуримо.

Не знам да ли некога прогоним или од некога бежим.

Нико то од нас не зна.

Ко стане, прегазиће га и једни и други.

У њему самоме.

Зоран Дубовац

ХВАЛА

Хвала људима доброг срца. Хвала свима који су били ту уз нас у овим тешким временима. Хвала свима који су нас упозоравали да се пазимо. Хвала највише њима – докторима и медицинским сестрама. Да није њих, ко зна да ли би ова прича била написана.

Доната Думичић

РАДОСТ И ТУГА

У теби има и радости и туге, насмијeши се да туга твоја пред радости побјегне.

Осмијех је заштита и лијек које небо је оставило, али само искрени осмијех јер небо и познаје само искрено.

ПУТ

Помакни се с мјеста, можда се и разведри. Откључај немогуће вјером.

Не стој у мјесту већ крени. Ходај, вријеме ће преобразит све, можда сретнеш и снове већ заборављене.

Многи су од разломљеног створили нешто лијепо, покушај и ти. Усуди се.

Владимир Ђорђевић

МИР

Отишао сам на Тибет, да нађем мир. Ишао сам у Индију, мир тражио. Био сам у храмовима разноликим, вапио за миром. Вратио сам се својој кући, погледао у прошлост, погледао у будућност, схватио да само садашњост имам. У дневној соби сретох себе, а на врата ми покуца мир.

Александра Ђорђевић

ЉУДИ СА КОЈИМА НЕМАТЕ О ЧЕМУ ДА РАЗГОВАРАТЕ

Петар је бивши дечко моје најбоље другарице. Повремено се сретнемо...

– Е, где си? Шта радиш?

– ...

– Шта ради Јеца?

Повремено се сретнемо.

– Ђао, шта радиш?

– ...

– Шта ради Јеца?

Понекад се тако сретнемо.

– Е, где си? Шта радиш?

– ...

– Је л' виђаш Јецу?

SMS

Вече. Мммммм

Цмок. Цмок. Цмок. Цмокић. Сунце. Срце. Крила. SMS. SMS. Јутро. Подне. Вече. Јутро. Подне. Вече. SMS? Јутро. Подне. Вече. Соба јутро. Соба

подне. Соба вече. SMS соба. SMS глава. Главата
глава соба. Суза. Сузица. Патњица. Собица. Сами-
ца. Delete. Хм? Јутро...

Љиљана Ђуричић

ИШЧЕКИВАЊЕ

Пас с репом пуним чичака, длаке прошаране блатом, са отиском ђона испод кичме, без цвиљења, хлеба и воде, данима осматра кућу, све ближе, мерећи кораке жутиим очима, заокруженим надом да спустим длан.

Драгиша Ераковић

СТВАРАЊЕ

„И створи Бог човека по обличју својему...”

И Човек изгради манастир по облику своје душе. У њега почеше да долазе људи...

Човек је са собом донео Бога...

Манастир је бесмртан.

Бог је вечан.

Човек је пролазан, али он је њихова спона. И док буде Човека, биће и Бога и манастира.

БЕЗРЕЧЕНА ПРИЧА

Била је тишина, која је бивала све већа. Сви су ћутали, а тишина се ширила у концентричним круговима. Ниједан покрет, ни мук, ниједна реч... Сви су занемело слушали причу без речи.

ТРЕНУТАК

Бројимо године и векове. Бројимо сате, дане, недеље и месеце... Зашто не бројимо тренутке? У

једном трену све се промени. Цео живот. Неке тренутке памтимо у свим временима које бројимо. За неке тренутке живот живимо. Тренутак је живот и сан.

КУЋИЦА

– Увек си причао да ћемо једног дана имати кућицу, подсети жена мужа.

– Јесам. Потврди он.

– Па када мислиш да имамо ту кућицу?

– Када за то буде време, жено.

– Време све брже пролази, мало љутило рече она.

– Знам, сложи се он.

– И каква ће бити та наша кућица?

– Вечна.

ОВДЕ

– Шта чекамо овде?

– Шта тражимо?

– Оно што тражимо, нећемо овде наћи.

– Оно што чекамо, овде нећемо дочекати.

– Можда ће нас оно што чекамо, овде дочекати.

– Сигурно ће нас наћи оно што тражимо, овде.

ХИЛАНДАР

Занемело стојим пред светлошћу. Сада сам овде после много година и много пређених километара.

– Помоз Бог, рекох.

– Бог ти помогао, отпоздрави ми седи монах.

Уђосмо у њедра манастира, ћутке. Више нисмо разговарали. Сада смо ћутали. Манастир је причао

Љиљана Живковић

НОВО УПУТСТВО ЗА УПОТРЕБУ

Издаје се ново упутство за употребу, али са ограниченим дејством трајања, без гаранције, уз могуће ризике по здравље грађана, али и околицу, без могућности надокнаде трошкова, наравно с циљем поспешивања свих резултата рада и уз одложено плаћање, али на три рате.

Мића Живојиновић

КЊИГА

Човек је као књига. Свако га чита, разуме, схвата и тумачи на свој начин.

И то је добро. Жалосно је што је много непрочитаних књига и људи унапред и заувек одбачено.

ВРЕМЕ

На Ташмајдану, један старији господин ме пита: „Синко, које ли је време?”

Одавно ме нико није питао за време.

Ако му кажем колико је сати, преварићу себе.

Ако му кажем шта мислим и осећам, плашим се да не преварим њега.

Драган Жигић

СОКИН ОДЛАЗАК

У белом, долазила је преко зелене пољане. Бела хаљина, бела ташна, беле сандале, бела коса. Сва у белом – цветање воде. Одсутна, гледала нас је ћутке, из даљине. Отишла је нагло, без речи, готово без поздрава. Сутрадан, поворка у црном. Корак по корак, ка језеру тишине. Био је то Сокин одлазак.

Тамара Жикић

НЕКАДА ШЕЋЕР И ТРУЊЕ

Прсти су прштали по врелим малинама. Грозим се од додира бодљикавих листића, али поново пружам руку. На језику шећер, труње и остаци земље. Негде цвркут и облаци.

Звоно на вратима. Устајем уморна од неког трчања, и пре него што се одазовем, цевчицом прикупљам остатак сока из чаше.

Бранка Зенг

ШАХ ОНЛАЈН

Нада се, води, једе ми фигуре... шаље ми смајлиће, смеје се... занео се, исмејава ме... Сад се ја играм, његове фигуре нестају са табле, грешим, али прелазим у напад... пешак, постаје краљица... он предаје партију, пре истека времена... шаљем му осмех... Не побеђују увек бољи...

Андрија Б. Ивановић

УЗ ЧАЈ

Посматрао сам ватру и шерпу у којој је кључала вода.

Осетио сам је. Осетио сам невероватну срећу у једном тренутку немоћи. Осетио сам све што сам желео.

– Куда сада да нестане?

Ива Изњатовић

ОКО

Око је ум али многи слуђени сопственим јабучицама које ништа не обухватају, никако да икако схвате то. Око бескрајни Ум у који увиру светлосне формуле из два рођењем дата језера подно високе стрмени од људи прозване Чело. Тачније, литица подно сваке фонтанеле у свет призиваног човека.

Биљана Јаковљевић

ЈЕДНА ЛЕТЊА НОЋ

Седим.

Слушам жуборење потока.

Са воде ветар носи хладан ноћни ваздух.

Како прија свежина после врелог летњег дана.

„Шта радиш?“

„Седим.“

„О чему размишљаш?“

„Ни о чему.“

„Желиш ли друштво?“

„Не.“

„Онда, идем.“

„Иди.“

Седим.

МЕСЕЧИНА

„Погледај! Пун месец!“

„Помисли жељу!“

„Шта да помислим?“

„Било шта.“

„Хоће ли се остварити?“

„Хоће.“

„Иако је жеља превелика и немогуће остварење?“

„Пааа... доћи ће и следећи пун месец. Важно је да верујеш!“

ЧИМЕ СЕ МЕРИ СРЕЋА

Четири колегинице се дивно слажу.

Две су срећно удате: једна има децу, друга нема.

Трећа је срећно разведена, са децом.

Четврта је срећно неударена.

Која је најсрећнија?

Њих четири се дивно (с)лажу.

Владимир Јевтић

ФЛУКТУЦИЈА

Постер се одиже са зида. Хватачи ветрова и снова трепере изнад моје главе. Тек онда осетим поветарац преко лица. Промаја вуче кроз полуотворена врата.

Савршен поредак ствари, узрока и последица влада и у овом тренутку мирног поподнева.

Катарина Јовановић

Начета Плазма, гомила искиданих омота од чоколадица, шољица од кафе (и наравно, соц на столњаку), телефон, разбацана скрипта, мрве по кревету, пар књига, кишобран (не знам кад сам њега довукла?!)... и целулит – продукти будућег промашеног интелектуалца на делу. Фасцинантно!

Светлана Јовановић

Кремен од кремен варнички...

Пожар захвата жар у огњу, капи кише преливају реку.

Попут ината, попут тврдоглавости.

Варнице заслепљују, кућа гори, копају се већа корита.

Попустити его због последица, да би се избегао сувишни товар.

Светозар Јовановић

ЛЕТО НА ВЛАСИНСКОМ ЈЕЗЕРУ

Сећам се једне мале брезе. Нечији драги смех ми одзвања у ушима. Сећам се великих цветних долина и једног плавог, малог и драгог језера. Нечије драге очи ме гледају. Сећам се кућице изван села, мириса сена и нечијег дозивања.

Сећам се, сећам се свега, али ње, не сећам се ње.

Перица Јокић

ЛИНГВИСТИКА У СЛУЖБИ ПОЛИЦИЈЕ

Након пљачке јувелирске радње, сиромашни лопов је постао богат, а богати јувелир сиромашан. Овај прелазак придјева, односно епитета са једног лица на друго није толико познат у лингвистици колико у полицији која, због својства придјева да не могу бити повратни, ништа и не предузима.

ТЕСТАМЕНТ

Тек што је пао са стијене, некакав старац у најгорим годинама почео је да пише тестамент.

И намјерно није журио само да би што дуже падао.

А остали из родбине су на хо-рук извлачили стијену к'о антену, да не зафали док сви буду обухваћени тестаментом.

ДОЈЕЊЕ

Након порођаја жена је појела своју бебу и мирно заспала. Треба нагласити да се све дешава око вечере и, што је посебно важно, вечеру је те ноћи развозила сестра која, иначе, доноси бебе на дојење.

Марко Јуришић

НЕМОГУЋИ НИЗ

После среде освануће уторак, јер ће после четвртка осванути среда, као што ће после петка осванути четвртак, а после суботе петак. После недеље освануће субота, после понедељка освануће недеља а после уторка понедељак. Овај низ је немогућ јер садашњост претходи прошлости, па време не може почети.

Раша Коминац Радослав

НЕСТАЈАЊЕ

У кухињи сам. Слушам радио вести и пијуцкам *Label 5* са киселом. Она стоји крај мене, врти главом. Spreма се да ми одржи предавање.

Тад зазвони њен мобилни телефон и све поново бива на граници подношљивог.

Дивна Комлушки

ЈА, СНОБ

Престала сам да пијем turkish coffee, пијем само Jacobs. Моје нокте негује мешавина Ives Saint Laurent лака и млевених дијаманата. На мом телу је најскупљи свилени доњи веш, а мој папагај теч-но говори шведски, португалски и енглески са ир-ским акцентом. Каква штета што сам робот!

ПЕНЗИОНЕР

Клизавим улицицама пуним тајни кружи стари и уморни тролејбус. Spreма се за пензију. Без компаса и мапе он превози ужурбане путнике. Људи тупо посматрају неме слике града кроз његова замућена стакла.

Мирослав Костић Коле

ФРАС

Живимо у данима краја света. Људи нестају из сопствене одеће. Мој пас је управо прегризао себи вене. Пада замућена помраченост... букти нуклеарни холокауст... Шта нам саветујеш Боже?...

Гутајте тежину тренутка и будите срећни што учествујете у највећем догађају космичке историје, сами сте изазвали громове.

Туту...туту...туту...туту...

ЧИТУЉА

Сваког јутра уз кафу и дуплу отпоздрављао је године.

Пола живота празно. Каква каријера!

А дневно га бар хиљаду потчињених отпоздравља.

Сада га само конобар зна.

Јутрос је штампа објавила слику без маске.

Конобар је за шанком декорисао дуплу.

Пред фајронт читуља је испред метле склизнула у сливник.

Миљивој Костић

ЛИКОВНА КОЛОНИЈА ХАОСМИР

Скинуо је црепљику са крова и нанео на њу мешавину бирд креде, гипса и воде. По сушењу, премазао је белим поликолором. Кратким потезима наносио је акрилни ултрамарин.

Радознали новинар лажно је извештавао о стварању слике.

У прилогу је нагласио да је у питању уље на платну.

Биљана Котур

ИСТРОШЕНА

Истрошила се. Ни сама не зна чега је више потрошила – љубави, бриге, вере, невере, наде, ишчекивања, бесаних ноћи, узалудних дана... Када су све залихе нестале, чак и оне скривене за црне дане, гратис је добила одлазак.

Дијана Купидонов-Милетић

ОН И ОНА

Потпуна дивота! Обратите пажњу, слатки ко бомбоне, као два тартуфа, танго два слаткиша, дијетално пазе на Дрво живота, блиставо ко ћилим од цвећа и плиша.

Да ли су вам познати – волела бих дознати?!

Немања Лагунџин

ДОКАЗИВАЊЕ

Најпре оцу и мајци, потом околина, па жени,
деци.

Напоследку – самом себи

А онда, одједном, бубрег му се отцепи. И од-
лута у десно раме. Где се пробуши о кључну кост
па му течности потопа срце.

Умре човек од недоказивог.

Марко Ламбета

БЕЛИНА

Гледам га.

Бели папир.

Данима.

Ни једна реченица, реч, слово, не навиру ми у ум.

Данима.

Ни један проклети знак, који би прекрио ту демонску белину.

Белину.

Која ме.

Убија.

Бели папир поцрвене...

ДОМИНЕ

Гледам домине како се

Руше.

Гледам тај непрегледни низ

Рушења.

Гледам

А не видим му ни почетка ни краја.

Само видим
Рушење.
Свака претходна руши следећу
Немо
У тишини.
Не покушавам да их зауставим
Само гледам
И чекам.
Да се срушим и сам.

Тамара Лујак

КРУГ

Узели су ми све.

Остала је само моја спољашност. Рекли су да ће ми вратити органе, кад им више не буду требали, али је од тад прошло много, много времена.

Уморна сам.

Још само један круг.

Не могу више.

Још само један.

AD INFINITUM

Зоран Љубичић

СПЕЦИЈАЛНА ТЕОРИЈА РЕЛАТИВНОСТИ

Девојка брзог и лаганог скока је срела младића тромог погледа. Морала је да скочи четрнаест пута пре него што ју је приметио и заљубио се.

Током тог процеса девојка је остала девојчурак, а младић је приметно остарио...

К.К.

Она држи винску чашу са три прста. Њене јагодице се лепе за танушни сталак чаше и вино се разиграва у устима, све док огромна длакава шака нежно не обухвати њене прсте и чашу. То је управо она шака којом се придржавао за врх Empire State Building-а.

Јасмина Малешевић

МОЛИТВА

Испод врха највеће планине, пружају се ћелије. Монаси ткају платно од косе, па су им ризе разнобојне.

Хране се плодовима, које остави јесен.

Када улове зеца, монаси га припитомљавају и уче молитви.

Жаклина Манчић

ЉУБАВ

Ћутљив, а плаховит као изненадна летња олуја, смирен али уплахирен, попут великог дечака који невешто крије заљубљеност, насмешен попут Белог Анђела, дао ми је, уместо цвета, велики бели облутак са Атоса.

Тако је место на које никада моја нога неће крочити, донео у моју собу.

Сада сам спокојна.

Данко Б. Марин

МЕД & ДРЕД

После повратка пчелица-вредница са огледног поља научника, жаоке су добиле спирални облик. Убрзо је и пчелиња заједница почела да се мења.

„Вавилон мора пасти!“ – био је мото пчелињака.

Вавилонска кула била је пчелиња кошница...

ТРАВА ИЛИ ПИШТАЉКА – ПИТАЊЕ ЈЕ САД

Спојила се два кафанска стола, распиштољила се стара екипа бораца за демократско друштво створено ненасилним средствима...

„Хоћемо ли да дувамо?“ – питах...

Кисели осмеси, брзо попијено пиће и нестајање другара из ентеријера – створише још једног трагикомичног локалног Хамлета...

ДА!

Поубијао, одрадио шта је морао Одисеј и вратио се кући у женин загрљај. Одрађена одисеја славног јунака у коју је невољно кренуо без намере да буде упамћен као: Одисеј.

Одисеја и њихових одисеја је много, али само је један упамћен – због Пенелопе...

Миљана Маринко

ПОД СТРОБОМ

Делимично те видим, а делимично и ја постојим. За тренутак нас нема...

Одједном се појављује разуларена гомила људи... Суноврат у нашу самоћу, на чијем се дну налази маса света која урла... Онда опет само ми...

Бошко Маринковић

КОМУНИКАЦИЈЕ

Некада је стизало писмо које је почињало са: „Драги моји, ја сам добро које и вама желим ...” и даље испуњене обе стране хартије из коверте.

Данас стиже СМС: све ОК.

Сутра ће стизати само светлосни сигнал, вероватно зелене боје.

Жељко Марковић

ПЕРСПЕКТИВА

Идем улицом. На тротоару стоје две особе средњих година и причају. У моменту, када ја пролазим поред њих, једна говори другој: „Нека учи норвешки или немачки језик и нека бежи одавде“. Чуо сам само ове речи, а позната ми је цела прича.

Лела Марковић

ЈЕДНИМ ПОТЕЗОМ

На постељи лежим а ти прилазиш, лежеш крај мене и нечујно ми зариваш сечиво у срце. Ту дугу оштрицу, од ћутње ледену... дубоко. Завршаваш посао једним потезом.

Боли тело, боли срце а душа оста да рида над нама...

Ангелина Марковић Влајковић

ДУГМЕ

На дугме упали, на дугме угаси разне апарате. На дугме обради, полиј њиву, воћњак...

Опет нам историја и остале науке нису добри учитељи.

Људи, рад је створио човека.

Врати се раду, остани човек.

ДУША

Прво дете лепо, здраво. Срећни родитељи. Име Душанка, звали су је Душа.

Одрасла. Изневерила очекивања. Више је нису познавали.

Душа је изгубила њих а они су изгубили душу.

Завртеће се поново круг и сви ће добити оно што треба да добију у животу – и душа човека и човек душу.

Мартиновић Саво

ИСТИНА

Звала се Кристина. Имала је крупне црне очи. Људи су је гледали нетремице у очи. Толике погледе није могла да издржи. Одлучила је нешто да учини. Променила је име тако што је избрисала прва два слова.

Отада људи је нерадо гледају у очи.

Јованка Матаруга

ВОАЈЕР

Ти си воајер што се бечи на истину. Скачеш с прозора на прозор. Вириш кроз завесе. Завирујеш под реченице. Под осмехе. Крадеш људе. Волиш покретне слике. Ноћ. Кад видиш истину, ти се бечиш, к'о да те лаж узела и бацила у светину.

Родољуб Маџар

БЕЛА СЕНКА

Црни човек је ишао улицом. Није било чудно то што је он црн већ што је његову појаву пратила бела сенка. Гледао сам га док није зашао иза угла, а затим сам наставио својим путем. Морам да купим хлеб, моја жена обожава црни.

Ивана Милаковић

УСНУЛА ЛЕПОТА

Била је лепа. Најлепша коју је икада видео.
Пробудио ју је пољупцем.

Зарила му је зубе у врат и нахранила се њего-
вом крвљу.

Живели су срећно заувек потом, хранећи се
крвљу оних наивчина које би пришле да се диве
њиховој уснулој лепоти.

Дејан Миленковић

РЕЗИМЕ

Мирише јесен. Дању, на влагу, димњаке, посечена дрва и зимницу. Ноћу... на пролазност и сету.

Чује се ветар. И олуци; И пуцкетање дрва из пећи и плоче са грамофона. Откуцавање сата даје такт том октобарском џез инструменталу. У соби је топло. У мени... лишће жути.

Драгица Миленковић

ДЕЧИЈА

Оде Зорка код Гинеколога на преглед.

– Жено, све је у реду. Ниси трудна.

– Докторе, зазри ти побоље. У сваки ћошак још један пут погледај.

Да се неје, не дај Боже, у нећи ћошак завкло, скутало.

Дечија су тој.

Милен Миливојевић

РУПЕ

Усвоје буџет – пун рупа.

Донесу нови закон – пун рупа.

Предвиде програм за улазак у бољи живот –
пун рупа.

Почну нови коридор – одмах пун рупа.

Покушају да се склоне од одговорности –
нигде слободне мишје рупе!

Немања Милиновић

СКОТОВИ

Скотови су људи који се понашају као дивље животиње. Мушка особа животињског понашања зове се скот. Женска особа животињског понашања назива се скотида. Дете скота и скотиде назива се скотче. Скотови не воле људе, а ни људи не воле скотове.

Љиљана Милосављевић

О МАЦАНУ ЈЕ РЕЧ, КАД ТИ КАЖЕМ...

Сиво плав, баш плав. И округао. Мазан. Мило ме гледа. Воли ме!

- Ма, све си блесав! Са осмехом одговарам.

- Ко да те мази, толиког...

Легао, затворио очи и чека. Мазим мекани трбушчић.

Видим, баш би да ме грицне. Смешкам се.

МОГЛА САМ И ДА ПРЕЋУТИМ

Љиљо, Љиљана... чујем из друге собе ме дозива.

— Ту сам, шта ти треба?

— А ти си? Исто се тако зове и моја ћерка – каже ми.

— Ја сам, мајка, твоја ћерка.

— Извињавам се, не познајем те – рече, тужно.

Што ли јој рекох, кад то одавно знам.

Јулијана Милутиновић

Ја њега алергијом, он мене буквално. Ја њега буквално, он мене тумачи. Кад бих га хлебом, он би ме мотком. Ја га каменом, он мене орхидејом. Ја узмем ту орхидеју, па је приљубим нежно за непце.

ЗАГРЉАЈ

Киша поприлична, летња, јака. Пешачки прелаз. Уочљива фаца, средовечне доби, носи мачку у наручју. Испреплетену с његовом дугом, меком, проседом брадом. Очију зелених, сивкаста топла крзна. Мирну. Напућила се. Мушкарац зрачи необичном радошћу, рекло би се – преде.

Тања Милутиновић

ПОСЛЕДЊА ВЕЧЕРА

Pizze су биле баш позамашне. Са одличним апетитом је слистио своју, а затим и пола моје.

Пошто је завршио, завалио се да олакша варење.

- Хоћемо ли сад да причамо о нама? – Упитао је гладећи трбух.

- ?

- Како шта? Па то да је готово.

У ГЛАВНОЈ УЛИЦИ

Те претпразничне ужурбане полувечери, у пролазу су се погледали. Он, сад већ нешто подбулији, наборанији, и нижи него раније, она – замаскирана незграпном капуљачом, уморнија и надуренија но икад. И мада ниједно од њих није застало, лаж је да се нису препознали.

Мирјана Миљковић

ALZHEIMER

— Ево, ово су вам неки савјети којих се ваш супруг треба придржавати како би задржао свјежину мозга и памћења: редовито читање и писање, позитивна знатижеља, ментална активност...

— Да, али мој је супруг Gabriel Garcia Marquez.

Горан Мирковић

SMS

Шта ти радиш у ово снено новембарско јутро? Добро, није јутро него подне, и није новембар већ јун. Видио сам те данас у пролазу, била си у свом ауту, па рекох, да ти се јавим. Не мораш одговорити. Тао!

Ирена Мирчов

ДОГОДИЛО СЕ НА ДАНАШЊИ ДАН

Био је диван летњи дан. Диван, како то само у причама дан уме да буде. Црвенкапа је весело скакутала ишла баки кроз шуму, а онда су је пресрекли партизани.

Наравоученије: има дана када човек зажали што није срео вука.

Ивана Митровић

АЛИ...

„Али... Погрешили сте број!“, одговори ми познати глас. После шопинга, донела сам и торту кући, али кључ више није одговарао. Док сам обилазила кућу да уђем на споредни улаз, из наше спаваће собе чула су се два гласа, али ни један мој. То је био само дан моје златне свадбе...”

Андреј Михаљчишин

КРУПЈЕ

Постао је исти као његови пацијенти, само чека да се разријешу дужности и отисне на седмо небо, с том разликом што су они у седмом кругу, али пијавица или вир, вјероватно се своди на исто – свијетлопразно и тамнопразно.

СУНОВРАТ

Некада су робови сањали слободу, а ми, снове смо трампали за кошмаре у којима губимо мизерно плаћене послове и да иронија буде већа, данашњи робовласници не вјерују у загробни живот тако да иза нас неће остати ни камен на камени.

Милан Мицић

АЕРОДИНАМИЧНА ТУГА ВАНКУВЕРСКА

Весела руља у Ванкуверу, Канада, у ноћи између 15. и 16. јануара 1925. године добила је аеродинамичну тугу.

Та чињеница прочула се у океану као етички чин и беспилотно пловило. Оно што је научнике збунило у овом случају је велики водени баласт. И вишеноћна несаница која нарвалима прави високо чело.

Иван Младеновић

ПОВРЕМЕНА РАДОСТ

Пред нама локве ноћашње кише.

Један миран одраз кровова и крошњи ужурбани бицикл разлива у капљице. Развлачи по плочнику влажан траг.

„То су наше линије живота“ – показујеш ми врхом стопала – „уосмичене, па издужене.“

Борис Назански

ЛАСТАВИЋИ

Данас је у своме дворишту, испијајући чокањ лозоваче, умро сусјед Ловро. Покосило га.

Стотине сам пута не дижући поглед прешао преко кућнога прага, али сада стојим и гледам гнијездо над њим из којег цијучу гладни ластавићи.

Сунце залази... гледат ћу их још мало.

МИСАО

Глумици пред зрцалом откиде се трепавица и паде на бијелу лепезу раширену поред кутије са шминком.

Глумичин поглед паде на трепавицу: изгледала је попут отворене заграде у коју ће писац затворити нечију животну причу.

С том је мишљу изашла на позорницу. Први пут у каријери.

Анастас Настевски

У ПАРКУ

– Све је по закону и кад јабука падне са гране, отпадне лист усред лета, поквари се славина и плави окол, а ова клупа је прљава по нечијем закону и оно двоје што се љубе, видиш.

– Видим.

– Видиш?

– Видим.

– Зашто лажеш?

– Кад су отишли?

– Пре пола сата.

Вида Ненадић

ДОК МИСЛИМ

Кад мало боље размислим, онда смислим да ми је досадило да мислим.

Лепо је то неко давно рекао: „Док се мудри надмудрише, луди се наживеше.“

Како се ја бар тога раније нисам сетила? О чему ли сам само мислила?

Нада Нешин

КУПАТИЛО

Одем да оперем зубе. Док сам их испирала, угледам се у огледалу.

Насмејемо се. И ја, и ја тамо. „Па где си ти?“
Баш се обрадујем. „Ево ме, ту сам.“

Смешкамо се. „Како си?“ Онда се тај мој лик тамо заплаче и ја му окренем леђа.

Светлана Нешић

МИСАО

Ваздушаста, лака, треперава. Тешка, оловна, мрачна. Припада човеку и употпуњује га. Влада и господари. Осликава живот свом снагом људскости у њему. Повезује исткане нити тананих осећања. Затвара челична врата душе и остаје у предворју осећања.

Радојка Никић Милиновић

ТРАГОВИ НОВЕМБАРСКИХ КИША

Кад некако све утихне у сан, мисли се пробуде. Молитвене тишине јасније су и ближе. У сусрет Ђурђицу засветле праменови свећа. Разгори се смисао буђења новембарских шапутања. И капље као реч што пада низ време тиха молитвена суза. Разливена кишна кап светлећа и брижна. И тиња пламен свеће неугасивим ћутањима.

Бојана Николетић Мићуновић

ТАКО ТИ И ТРЕБА...

Два човека стижу на раскрсницу из различитих праваца.

Један узима да је сама чињеница што су се нашли на истом месту у исто време довољна да зна све што треба знати о оном другом и о правцу из ког тај долази. Затим се тако и понаша.

Хиљаду неспоразума.

Валентина Николић

БЕЛЕШКА

Истиснеш црвену боју на платно. Пар потеза четком и она нестане. Заборавиш је, удаљиш се много више него црвена боја од тубе. Не само да се одвојиш већ престајеш да будеш везан, ограничен, зависан. Једна снажна емоција остаје трајно забележена.

Валентина Николић Радивојев

ТРАГ ЗВУКА III

Био је велики човек... и много тога нестало је са њим 13. јуна 2010. године. Не... овога пута нисам чула тај звук, тупи звук закуцавања ексера.

Нису ми дозволили да не би оставио предубок траг.

Била сам тамо само мислима док су у мени куцала два срца.

ПРОМЕНЕ

Само један потез, било погрешан или прави, мења слику из корена. Слика добија нови изглед. Мења се смисао свега на њој. Добија нову димензију. Стара слика остаје у сећању, неповратно...

Тако је са свим сликама...

Ведрана Николић

ЕКОЛОГИЈА

Пролазник је згужвао Особу и бацио је на плочник.

„Хеј! Не може то тако“, повикао је за њим Шетач, подигавши Особу.

„Научите се понашању. Непотребне људе не бацамо по улици, него у канту за смеће“.

И зафрљачи Особу у контејнер.

Зоран Николић Мали

СУМЊА

Питао сам пријатеља да ми каже искрено, какве су моје приче.

„Приче су ти, приче су ти... као козји брабоњак!”

„Како као козји брабоњак?”

„Па ево овако, оне су црне, малене и никакве”.

Од тада сумњам.

Јелена Николић

Јутрос налетим на оџачара, ухватим се за дугме и кажем: „Ви сте моја последња шанса“; њему би смешно, а ја никако да престанем да верујем да ће срећа једном залутати и у моју стварност.

Слободан Николић

СЛУЧАЈ

Био је толико нормалан да нико није желео да се њиме бави. Чак ни да размишља о њему. Као да је живео у паралелном свету, мимо свих нас. Био је, дакле, паралелан. И нормалан у исто време.

Нема ту шта, помислих, зовите ми Лобачевског.

Катарина Новаковић

ОЧИ

Научила сам да наслућујем осећања својих пријатеља читајући. Све им пише у очима. Научила сам тај језик, правопис, граматику. Касније сам почела да читам и између редова.

Сада су прометне улице моја бескрајно велика библиотека.

Весна Опавски

САВРШЕНА ЗА ПОРТРЕТ

Живи у старом светионику, уоквирена својим светом, и понекад тихо прича.

Смеје се скоро никада.

Подсећа на старог јазавца, тамо у свом свету изнад залива, са шерпама и лонцима, у страху од оштрих ножева.

Михајло Орловић

ЛИЈЕП ЗАЛОГАЈ

Лептирица је слетјела на мој прст.

- Силовали су ме зрикавци. Моја крила су пр-
љава. Ах, вратићу им прљавштину – затрепера
је и винула се у небо.

Изнад главе сам угледао птицу. Била је сита.

Динко Османчевић

РАЗДАЉИНЕ

Прохладни априлски дан.

Стара Ромкиња сједи, на картону, с краја тротоара. Повезане мараме, погнуте главе, испијеног лица, на чијем образу се осушила суза. Пред њом пластична посудица, из које свјетлуца неколико ситних кованица.

Људи журно пролазе поред, километрима су далеко.

Драгица Охаши

ЧАПЉА

Ах, како лети чапља грациозно и достојанствено!

Да имам та небеска крила слободе, одлетела бих од неправде.

Птица као птица облаку песму пева, а ја испод облака кап сам кише, само једна суза више на крају приче.

Урош Панеш

ЗА КРАЈ

Тетурала се колона и сви су били стегнути гледајући вешала како се њишу. Пси на повоцима лајали су на јаднике док је добошар затезао каиш. Све је било добро увезано за крај.

Драгана Паулсен

ХВАЛА

За испраћај на аеродрому када сам први пут летела авионом.

За заједничке студентске дане, за журке, за смех!

За заједничко путовање летос, док нам се утисци још нису слегли!

Због толико тога сам поносна на заједничко име.

СПАВАЈ, МИЛИЦЕ...

Да смо само били свесни колико нам значиш, више бисмо се смејали. Да, слажем се, није касно. Ја ћу ево сада почети још више да се радујем! Ваљда ће ме послушати...

ДОБАР ДАН

Какав дан! Да ми је да расподелим ову дуго очекивану срећу и узбуђење на пар седмица, да се све поштено слегне. Ал' опет, нек' иде живот! Последнице ће ионако трајати годинама.

Анђелка Пауновић

ИМЕ

Након рођења дигли су се у ваздух. Гласно су изговорили моје име Лазар, као да је у призиваном имену стварна присутност. Ваљда се родих у Чистој земљи. Зашто ме онда вековима покрштавају?

Љубица Перовић

ЖЕНСКЕ ПРИЧЕ

– Јеси чула? ОНА га је преварила! Али не би она њега НИКАДА преварила да није пре тога преварио он њу. Тада, КАДА ГА ЈЕ ПРЕВАРИЛА, знала је за његову превару. А замисли, да се ОН УСУДИО да је превари! Наравно да је после тога ЗАСЛУЖИО њену превару. Ђубре једно!

Дејан Печеновић

ТУГА

Пуцкета фитиљ тек упаљене свеће.

Бори се пламен са жутим воском натопљеним концем, повијајући се под кретњама ваздуха.

Пламен полако јача и восак се топи, губи боју и котрља се низ свећу као суза.

То свећа почиње да плаче.

ЧУДАК

Махнито бежећи кроз село, као пред каквом немани, прескакао је ограде и плотове, вриштећи и млатарајући рукама протрчавао кроз лепо уређена дворишта и баште, и поприлично распамећивао домаћине.

Код оних који нису реаговали, није с више враћао.

КЛИКЕРИ

Једно пругасто морнарско оделце и буквар,
и прва симпатија и због ње прве батине,
и клупа у хладу једне вишње,
и лубеница из бунара, и сладолед који цури,
за број веће сандале и безбрижност слободна
и вечна

...све се то пресијава у шареним стакленим
куглицама у једном старом набораном длану.

Никола Ч. Пешић

МАГЛА

Син, доктор наука, дошао на село да помогне оцу. Отишли с магарцем у планину да накупе дрва.

Магла пала. Не види се прст пред оком. Сви се изгубили. Кући се вратио само глупи магарац.

Оца и доктора отишли да траже сељаци.

ТРАГ

Имао сам брата од стрица Властимира. Био ми је као рођени. Вршњаци смо.

Умро је не дочекавши педесету. Време иде, одмиче а сећања бледе. Као да га није ни било.

Зато и пишем ову причу. Да оставим било какав траг његовог и мог постајања.

БЕСКОНАЧНОСТ

Недокучива тајна здравог разума!

Размишљам, ако бих кренуо праволинијски, вертикално, под условом да не стајем, докле бих стигао?

Е, то докле је већ у супротности с бесконачним.

И зато овде објављујем крај.

ПРВА ЉУБАВ

Многе ме ствари сећају на прву љубав. А већ одавно не знам ништа о њој. И сад, у позним годинама, тиња жеља за сазнањем: где је, с ким је, је л' има деце, сећа ли се...

Лепо је то сазнати. Због радозналости. Иако ми, можда, не би било право.

Александар Поповић

ЖИВОТ НЕПРОЧИТАНЕ ПРИЧЕ

Речи и слова се лагано удаљавају, преплићу се у низ иза којег се крије смисао. Сложене тако у насумичном реду теку са листа на лист попут слапова и носе собом живот непрочитане приче.

Драган Поповић

ЉУБАВ, ПЕЦИВО И...

Кад јој је на уснама осетио укус хлеба, знао је да их до јутра ништа, никакав нижи нагон неће прекинути. А онда ће јој крај узглавља спустити шољу вруће беле кафе, која ће се до вечери свакако охладити.

КАО ДЕТЕ

„Дођи.”

Дошла је. Лежи склупчана.

„У ствари – ти си само једна уплашена птичица”, кажем јој. „А ти си... ти си...” – севала је оним својим очима, по први пут не налазећи реч.

Снежана Поповић

СТАПАЊЕ

Шта ту има да се пише...

Топлина се разлива по кожи. Уздигнуте груди скупљају већ врео ваздух. Празнина утробе чека. Задовољство-љутња-бол, грч који попушта. Четири ока у разилажењу.

Видим сад „шта мала чека“ упркос свему. Знам како постаје... ако има среће, и мајка.

Душан Пуача

САМУРАЈ

Уђох ја јутрос у Ц-маркет и видим оно што се не виђа сваки дан: пензионисани самурај сецка саламу на одељку сухомеснатих производа.

У глобалном свету је покретљивост радне снаге на завидном нивоу а моје задовољство је велико. И ми смо део света.

Андреј Пуфлер

ПЕЦАЊЕ

Сјетим се каткада како смо, као мали, сједили на обали и правили се да пецамо. Истина, нисмо имали пецаљке, али нам је сунце пристојно правило друштво док смо чекали улов.

Увијек сам се задњи устајао.

Миле Радић

У ЗЕМЉИ ЗАБОРАВА

Поред друма – табла без икаквог натписа. Само једна линија на њој, као да је неко хтео слово да започне, па се предомислио. Застанемо испред ње. Погледам странца што ходи са мном и питам: „Јесмо ли стигли?“

А он узврати: „Мени се обраћаш?“

О ЖИВОТУ И КОЈЕЧЕМУ

„Живот је један“, каже ми онај мудрац, „а ти га подели.“

„И шта онда?“ питам га.

„Имаћеш два.“

„Два живота“, приметим, „две и смрти.“

„То се подразумева.“

Слегнем раменима и одем по сатару.

Гордана Радовановић

АКВАРИЈУМ

Докторирао је пре тридесете и имао море могућности. Сада има дугогодишњи стаж на бироу за запошљавање и море странака свуда око себе. Ко му је крив што не уме да плива у акваријуму?!

Радоје Радосављевић

ПОДСТАНАР

Госпођа Марта прође поред собе у којој већ неко време живи њен нови подстанар. Само је одмахнула руком. Мораће том младићу што пре дати отказ. Постао јој је досадан. За свега неколико дана сазнала је све о њему.

Марина Раичевић

ВИТРАЖ

Њен витраж био је најлепши на свету, а онда је, временом, почео да бледи. Једино су оловне жице сачувале свој сјај и на окупу држале безбојна стакланца кроз која више сунчева светлост није могла да прође.

Снежана Раљевић

КАЖИПРСТ

Пружио је своју руку ка мојој, као да је хтео да има нешто своје а не да се рукује. Рекла сам му: – Ухвати мој кажипрст, нека буде твој. Можда ти делује мало, али боље је и то него да цела ја нисам твоја.

Тако је мој кажипрст постао његов.

Аида Рамови

БЛИСКОСТ

Дешава ми се да заволим људе тако што при погледу на њих угледам плаветнило и чистину са врха планине, а онда почне изливање лаве у боји пламтеће кандиране поморанџе у коју желим да ускочим...

Зоран Раонић

ПРИЧА ЗА ПРИЧУ

Нестрпљиво тргох врата лифта који је, последице дужег задржавања негдје, стигао на трећи спрат. У њему затекох брадато чудовиште крвавих очију, које се трже као из каквог тешког сна, неодлучно и збуњено, јер није сигурно да ли долази или одлази.

ДАЛЕКИ БРАТ

Жури Ђед Мијаило, као и увијек. Жури он и кад ништа не ради. Нема кад ни да примијети долазећу олују. Не чује ни громове док се добро не приближе, а кад груне гдје близу – мало се тргне и каже: „Ух, јадно ли се искрвише у Ираку!”

УГОЂАЈ И МОЋ

Ленкина кућа је у јако прометној улици а прозор наднесен над њом. Тај силни свијет она посматра одозго и осјећа се некако божански. Нику-

да не мора ићи нити слушати било кога, па ни дружити се са сваком сортом, да би сакупила баш сваки трач.

Зоран Раца

СВЕТ НА ДВЕ ПОЛЕ

Има ли смисла да шеташ тако го? Носиш у себи знак – знам то! Зар се ничега не бојиш? Има ли смисла у свему што си говорио? Хоћеш ли да се разапнем, да налетиш на нож!?? Чујеш ли, хоћеш ли рећи нешто већ једном?

Да,

Желим те.

Скини се.

Драгана Репак

БРАК

Купио ми је Борхесове кратке приче и написао посвету... да жели да и ја једног дана пишем тако некако... не знам за Борхеса... двоумим се да ли да га читам... знам само да Марко има небо плаве очи. Ја... мужа.

Љиљана Рим-Живковић

ДАРОВИ

Поједини се дарови дају с много промисли само одабранима. Десили се, ипак, омашка па кривом проценом допадно Погрешном на длан, Моћ Великог Остварења немилосрдно избрише такве грешке, могуће Велико зло.

Неко добија Дар, а неко је само сањао да га добија. Погрешног увек немилосрдно разuverава буђење.

Драган Ј. Ристић

ФАЦА

Није био вредан, али је зато био глуп. Није био леп, али зато није био ни симпатичан. Није се много истицао, али зато је на многим местима имао успеха. Није имао сажаљења према другима, али је зато био плаћени убица. И уопште, једна цењена фаца.

ЗАДОВОЉСТВО

А: Зар највеће задовољство није да никуда не журиш?

Б: Да, само кад сам на мору не журим никуд, одмарам се, уживам: узмем чамац где се дивно сунчам љуљускајући се на таласима далеко од обале и са задовољством размишљам шта ћу радити кад се вратим кући.

Жељка Ромић

САМА У СОБИ

Понекад осјетим близину. Као да се смијешите. Помислила сам да ипак постоји нешто послије, да сте ту и да ме чувате. Али то нисте ви. То што осјећам је само моја љубав.

Синиша Рудан

ИЗ ЗБИРКЕ МИНУЛИХ ПРИЧА

Постојао је један човек...

И ако је од тада прошло четири године, пас му редовно долази на гроб...не схватајући да, у случају да је он први отишао, газда не би никада дошао са својим новим псом.

ПОЗДРАВ

Снажан мрав. Црни ратник.

Стоји мирно на највишем цвету, на погребној плочи човека који мрава не би згазио.

Надима груди, гледа у даљину...

Сећа се...

Иза њега поворка мрава мирно чека, између узнемирених ногу окупљених људи.

Јован Рукавина

ФОТО-АЛБУМ

Слаже слике у фото-албум, и уочава по фотографијама да је живот ишао од „висина до низина“. Од еуфорије до туге. Од лепоте, до тешкоћа – ружноће живота. Као да је то (и) живот?! Или се то њему (по фотографијама) само чини? Причињава! Као што се и ОН нама (само) причињава?!

ГДЕ ЋЕ ВАМ ДУША

Реч као и музика.

Кратка – менует.

Дуга – симфонија.

„Уби ме прејака реч“ ...

„На почетку беше реч“ ...

Музика после.

Музика у потрази за речју. Која се изгубила у пределима душе. Која нема одговор на питање: „Где ће Вам душа?!“

ПОД ХИТНО

Узнемирен је из темеља. Те недеље – одласци код доктора, небулозе преко телефона од стране родбине, црне мисли и тотални песимизам су га тотално уздрмали. Мора да се вади из тог бедака. Под хитно!

ЈУТРО

Пре поласка на сестрину операцију ока, у раним јутарњим сатима, приликом устајања, у трену ми се указао читав досадашњи живот са свим промашајима. Као неки филм, калеидоскоп успомена са акцентом, као флешевима – на кључне (трагичне) тренутке који су ми одредили судбину – како би то крстила моја сестра споменута на почетку.

Милош Савић

ОСЕЋАМ СЕ (С)КОНЦЕНТРИЧНО

Волим да обитавам у скученим клозетима. Једном сам тако седео на WC шољи, наслонио руке на лавабо, главу на руке и сатима пиљио у лимени квадратић на поду, у којем су у концентричним кружницама били избушени мали кругови.

Немања Савић

АНАЛОГИЈА

Био је мрак. Лежао сам. Укључио сам лампу и почео да читам опширну књигу. Имала је наслов „АНАЛОГИЈА“. Затим сам се уморио. Искључио светлост, поправио јастук, загрлио жену и одложио дебелу књигу.

Погледао сам још једном наслов књиге.

Одложио сам дебелу жену и загрлио јастук.

Алиса Салопек

КАДА БИ ПЕРОНИ ГОВОРИЛИ

Недавно чекање воза на клупи у хладној чекаоници сомборске железничке станице, вратило ме у неке средњошколске дане давне... И кроз сећање изрони помисао: да се кроз све ове године, на тој станици ништа променило није, осим нас.

Гордана Симеуновић

БЕЗ ПОЉУПЦА

Из дворишта у предграђу излази седмогодишњи дечак.

За њим, босоног, трчи његов млађи брат.

– Чекај, чекај да те пољубим! – виче.

– Шта ћеш ме љубити, не идем у рат?!!

– Купи ми бо... бом... бомбона...

ЖЕЂ

Предалеко је синоћ оставила чашу са водом.

Плашећи се да у немирном сну не покваси лампу, миље, сточић.

Ујутру је пробудио смех. Лампа, миље и сточић у глас су се смејали њеној жедној ноћи.

Милан Р. Симић

ТЕШКА ТУГА

Марију Антоанету љуби тамничар. Затвореница шапуће: „Имала сам осам година кад ме Моцарт запресио...“

Тамничар, који се осећа на прокислу чорбу и коме су очи заслепљене белином Маријиних расутих груди, одговара:

- Јеб'о те Моцарт!

Други тамничар вулгарно ружан, на метар од њих, мастурбира.

Да убије време!

Владимир Симић

ШТА СА ЧОВЕКОМ?

Човек – *ТО* треба бити! изјавио је једном приликом познати антички филозоф Диоген.

Човек – то треба *БИТИ!* изјавио је једном приликом познати француски писац Донатјен Алфонс Франсоа, маркиз од Сада.

Мало је људи током историје приметило да се целокупно питање етике тако успешно може свести на просто питање форматирања текста.

Да имам тумор, Нинослав би се звао. Сличан би био мој Нинослав мени: ситан и мршав, и увек гладан, безвољан и неспреман да убије домаћина. Лепо бисмо се слагали, мој Нинослав и ја.

Синиша Стефановић

У ПРИПРЕМИ

- Како вам је горе, професоре?
- Добро је, добро је, само ме свакодневни поглед на доле чини очајним.
- Зашто?
- Шта се то дешава, какав је то говор, писање, превођење...? Какав је то српски језик – није српскохрватски?!
- Дуга је то прича. Причаћемо горе.

Зоран Спасојевић Паске

ДИФЕРЕНЦИЈАЛНА ПРОГНОЗА

Наш деда, од пре неки дан стогодишњак, пао је с трешње високе десет метара. Приликом пада сломио је неколико ребара и кичму. Одмах је пренет у болницу где је оперисан али, с обзиром на његову велику старост, не верују да ће остати у животу.

ИЗБОР

Сима Симић би легао.

Сима Симић посматра брачни кревет затрпан гомилом женске одеће.

Сима Симић подвикну својој жени: «Све што не покупиш са моје стране кревета док сам ја у купатилу, има да бацим у ђубре!»

Жена Симе Симића одабра две хаљине и хладно му саопшти: „Остало баци”.

САН

Кренули смо тротоаром зато што су нам у школи, а и код куће, рекли да не ходамо коловозом.

И онда је излетео ауто који је ишао тамо-овамо.

И онда сам ја заспао.

ЕОЦЕНА

Министар просвете рече јуче за медије:

„Родитељи ћака оцењиваће наставнике и директоре школа.“

* * *

Данашње онлајн размишљање једног обичног српског родитеља:

„Nastavnici bagra ne viđena nerade ništa djabe šaljemo decu u školi i trebaju da neidu!“

ТАЧНО У ПОДНЕ

Стао општински компјутер.

Подизање система се одужило. Чиновник и ред иза мене све нервознији и гласнији. Ја ћутим и наоружавам се стрпљењем.

Систем је најзад прорадио. Обратио бих се чиновнику, али на шалтеру више нема рупе.

Ивана Срећковић

ИЗБРИСАНА ПРОШЛОСТ

Не окрећи се! Прошлост смо гумицом избрисали. Срце оловке је одавно сломљено, нечијом туђом грешком, из нехата.

За садашњост имаш папир, уз оловку која више не зна да пише.

Пресавиј папир, направи авион и слободно га пусти да лети испред тебе...!

Јована Станковић

БАЈКА О ЗАЛУДНОМ МАТЕМАТИЧАРУ

Био једном један математичар, који је дефинисао особине заљубљеног срца функцијом $y=1/x$ на домену x веће или једнако јединици... ротирао график, сагледао у три димензије и схватио... колико год је запремина наших срца ограничена, површина којом можемо волети неког је бесконачна...

Татјана Стефановић

ПЕТ ЖЕНА

Одра баба ЛОЛА баба ЛЕЛУ на картама, ал је у парку заскочи лоповуша ЛИЛА и оте јој паре, а овој их код хапшења, одмах одузе полицајка ЛУЛА, и њима подмити судиницу ЛАЛУ ради коначног решења неке своје парнице.

И сад се ти картај.

СТИХОКРАДИЦЕ

У соби, над празним папиром, гласно зајеца муж стихокрадица:

– Кога да крадем, кад су сви добро давно покрадени?

– Сјајне ли идеје у седамнаест слогова – прошапута иза његових леђа жена стихокрадица, па се сва озарена закључа у шпајз, да међу венцима паприка и белог лука, наниже свој први хаику венцац.

Драган Стодић

ЛОБАЊА ГУБИ НЕВИНОСТ

Пас глође женину лобању.
Девојка губи невиност на ливади.
Косач шутира крпењачу низ падину.
Двоје сиромаша ручају двопек испод липе.
Пас никако да се засити.
Мушкарцу над разголићеном девојком није
доста.
Облак заклања косачево лице.
Двоје разапињу једно друго на крсту љубави.
Живот је место за неживљене душе!

Милко Стојковић

НЕМОЈ

Немој да ми се замераш. Могу да те метнем у причу. И у тој истој причи да метнем једног који воли да бије. Па има да те прогони и бије од почетка до краја приче. Боље да ми се не замераш.

ПРЕДЗНАК

23. август. Пада киша. То није добро. Тако је и 23. августа 1976. године падала киша. А, онда је, изненада, 8. септембра те исте године поскупео тоалет папир и папирне марамице. И то за читавих 8,56 процената. Кажем вам, није добро што пада киша.

Василије Стругар

ИВИЦА СНА

Сањаше да је на рубу провалије на чијем дну би бљештав Град. И осетивши јаку вртоглавицу, страх, пробуђен узмогну да узмакне опасној ивици. Од тада више никада не усну, нити Град икада више Круну поврати.

Нермина Субашић

ЖАО МИ

Жао ми је неких људи. Често ми фале. Помислим да сам исувише мало времена провела са њима док су били ту. Могла сам више. Требала сам више. Сад ми фале. Жао ми.

Неким људима сам посветила исувише времена. Погрешним људима. Узалуд бачено вријеме.

Сад ми фали то вријеме. Жао ми.

Љиљана Тамбурић

ТРЕЋИ

Куће су им биле једна поред друге. Били су најбољи другови.

На једној капији стоји сасушени свадбарски венац а изнад њега трула необорена јабука.

На бетонском стубу од друге капије залепљена је читуља.

Девојка живи негде далеко...

Јуче је родила сина...

Милена Тепавчевић

СЛАВОНСКИ БУКВАР

Шума грабова и храстова. Покоја буква. На свакој имена, датуми. Прободено срце. У једном пише: „Слобо воли Милицу”. У другом: „Даница воли Чеду”.

То су једине књиге које не спалише.

Само букве са својим писмима сведоче да смо се под њима волели

Недељко Терзић

ПИЛЕТОВА ПРИЧА ДО КРАЈА

Живот почиње да постаје леп, помисли пиле, ослободивши се љуске. Његово радосно пијукање зачу кобац. Стушти се, зграби пиле у кљун и подиже високо.

– Изем ти срећу! – повика пиле.

– Шта рече? – зину кобац.

Ослобођено пиле поче да пада.

– Ништа. Крај приче! Не унем да летим!

Драган Тешовић

ОБИЧАН ДАН

Крв је шикљала из разрезане вратне артерије. Покидана нога висила је са ивице крвавог кревета... Ма не! Није! Устао сам мамуран са обавезом да напишем причу. Занимљиву! Скренуо вам пажњу. Написао. Сад одох да спавам!

Бранка Тимотијевић

РЕАЛНОСТ

На маргини новина, хемијском оловком твоја рука као сама од себе црта шару. Понирем у тај велики испреплетани свет твоје шаре, ван система, слободна и бескрајна. Чини ми се средла сам те у некој дивној непризнатој јасној реалности сновиђења. Пустио си ме да ти прозрем у утробу истинског себе.

Зоран Тодор

ТАЧКА

Гледам у црну тачку на зиду.

И овог јутра, пред свитање, сав градски мрак прелази код мене.

Па онда нестаје тише од мисли.

Да ли је то била тачка или остатак претходне ноћи?

ЗАЛЕЂЕНЕ РЕЧИ

У ноћи када је температура била сасвим ниска купио сам флашу „Jack Danijelsa“. Неки човек певао је лепу љубавну песму на телевизији.

Отворио сам прозор да речи излазе напоље и падају залеђене у снег. Покупио сам лед и целе вечери хладио чашу распеваног вискија.

ДУША МИЛПОРАДА ПАВИЋА

Павић устаде једне ноћи. Устаде и ноћ да га слуша.

Милорад – прочита на надгробној плочи.
Слова су била свежа.

Чудно – помисли – па то је било недавно.
Умро сам, а да ми нико није рекао да ли је умрла
моја мушка или женска душа.

АСФАЛТ И ШИНЕ

У свету уврнутих правила понекад ме пругом
поред реке односи воз. Одлазим. У исто време пу-
тем поред пруге приближава се аутобус. Долазим.

Мимоилазимо се и поздрављамо очима пу-
ним прашине, док нас удаљавају асфалт и шине.

ЧАША АПСИНТА (ПОСВЕЋЕНО УМЕТНИЦИМА С КРАЈА 19. И ПОЧЕТКА 20. ВЕКА)

Једном сам се заљубио у вилу, наклонио се и
рекао Тодор.

– Зоране, не користи ноћно име пред свита-
ње. Ја сам привид, појава која хоће да те заведе –
рекла је, привукла ме себи и одвукла у дубину ду-
ше.

Наташа Тодоровић

БУКЕТ

Продавац ружа, који је читавог живота потајно био заљубљен у моју покојну баку, овога јутра ми је поклонио огроман букет мирисних црвених ружа које никада није имао храбрости њој да уручи.

Дејан Тофчевић

ОБАВЕШТЕЊЕ

Овим путем обавештавам све оне жене које су неизмерно патиле због мене, чиниле неразумне ствари, купале се голе у реци, ваљале са мном по трави и киснуле испод тек олисталог дрвећа да сам одавно ожењен и да сам заборавио да им јавим како су оне само плод моје маште.

СУСРЕТ

Малопре сретох једног покојног пријатеља, пита ме када сам умро. Више зачуђен питањем не-го његовим присуством нисам знао шта да му одговорим, само одмахнух руком, али видех да ме је схватио, јер тешко болесном човеку није стало до приче. Има он својих проблема.

Радос Тошић Кала

ПЛАНИНА

Сањах велики сан. Планину серпентина. На врх њеног Врха беше Камен. Планине Мала Планина. Загледам се у Њу препознавши себе да сам го до изнад појаса, већ скоро сав из небеског мора вадио фрагменте Помпеје о којој су на Земљи говорили да беше само сан, мит и легенда.

КРАЈ ЈЕ НЕИЗБЕЖАН

Посејдон јури шкорпиона. Досађује. Овај излеће на врео песак мада осећа хладноћу... Тешко је измаћи Посејдону. У том, све се окренуло... Гледао је море некако одозго, таму планете у кобалтном преливу океанског огледала. Летео је у кљуну кондора, Посејдона ваздуха и вртоглавих висина!

УМ

Био је бриљантан ум, али изван тога само страх, страх и страх... И ум се истопио колико и со бачена у океан, односећи са осеком суштину коју плима с разлогом више никада није вратила.

Ранко Трифковић

ДОБРО ЈУТРО

Живео сам са женом која је бледела. Тањила се свакодневно. На крају је постала обрис, сенка људског бића. Покретни део намештаја који говори. А онда је почела да добија облик и боју. Једнога јутра ме је пробудила пољупцем.

Рекла је „Добро јутро!”

Саша М. Узричић

У ЧЕКАОНИЦИ

Говорио им је истину, нису му веровали. Пошли су од себе. Што их је више убеђивао, то су му се више подсмевали. Онда их је лагао. Нису му веровали. Боље лажу од њега. Кренуше путем својих начела. Воз беше стигао.

Татјана Удовић

ТРАЧНИЦЕ ЖИВОТА

Самоћа. Осама. Несхваћеност. У дубини душе чучи особност збуњена, згурена. Потпуна промјена. У правом свијету популарност, жамор, хистерија; а сада неразумијевање, одбаченост, осама. Два различита свијета у једноме животу – иронија. Трачнице животне жељезнице различитих смјерова.

МОБИНГ

Када попут зле утваре над тобом чами бијес што притишће те стресом као бодеж, а ти постајеш олупина исцјеђене душе – душе без шапата и без гласа што вапи бешчујно за криком; омамљен стресом згуреном у жилама, падаш ничице без помоћи дозивајући понос.

Маја Урошевић

НЕМИ ПОСМАТРАЧ

Гледала је кришом кроз кључаоницу свој живот.

Једног дана, када је била већ сасвим матора, скупила је сву снагу из свог старог и изнемоглог тела и крочила у свој свет.

Преплављена јаким емоцијама, срце је само стало.

Сабахудин Хаџиалић

СУНЦЕ

Састала се ових дана зелени, плави и црвени. Наиме, имају проблем како да се договоре чије је Сунце. И ратове водили. Народе побили, али сунце и даље није њихово. Наиме, жуто је. Чак и изнад неба у Босни и Херцеговини.

Сенад Хонић

ОГЛЕДАЛО

Младима огледала служе да се диве својој лепоти. Старији би радо погледали у она огледала кад су и они били млади. Тих огледала више нема, а са овим новијим нису баш задовољни. Сматрају да је све старије било боље и лепше... па и огледала.

Мидхат Хрнчић

АЛЕ

Але су ватру бљувале у машти наших предака. Старци су о њима причали, као да су их видјели. Ми, престрашена дјеца, дрхтали смо при помисли на могући сусрет.

Вријеме приповједача је прошло. Данашње але су челичне и бројне, а ватра из њихових уста стварна је и убитачна.

Смиљка Цветићанин

ТУАРЕГ

Његов поглед се као водопад спуштао низ њен врат, рамена и колена, а онда се нагло подиже и зарони испод трепавица. То је тренутак када су сасвим близу једно другом, тренутак у коме се на улици мимоилазе мушкарац и жена који се не познају.

Душан Цветковић

ПРИЧА БР. 2

Једнога дана замислио сам се како функционише све; ја, свет, универзум, вискозност, флуидност, љубав, телевизор, оловка... савио сам папир у ролну и он је остао деформисан. Од тада нисам сасвим свој.

Маријана Цекић

ВРЕМЕ

Нестају последњи трагови ноћи: данас, сутра, прекосутра... Одлазе последњи трагови дана: данас, сутра, прекосутра... Губе се снови надања, губи се плес ветра, губи се сјај звезда... А сказаљка на часовнику изнад моје главе и даље злокобно откуцава. Чекам да нестану батерије!

Слободан Цекић

ЛОВАЦ НА САВРШЕНУ ЈЕДНОСТАВНОСТ

Маштао је о савршенству, а на сваком кораку се сусретао са савршеном једноставношћу.

Наставио је да машта о савршенству, а онда је уочио један, једноставан, савршен, непоновљив тренутак.

Постао је ловац на савршену једноставност.

Иван Цолић

ЈЕДНА ПРИЧА – ТРИ НАСЛОВА

Први наслов:

Увек пишем за њу... Не умем да пишем за друге... Није ми жао...

Други наслов:

Говорим јој да не верујем у прозу... Да је проза закржљала поезија... Смеје се... Смејем се и ја...

Трећи наслов:

Вама, кажемо сада: Смртни говоре... Богови певају... Смејемо се. А ви?...

Јадранка Чавић

ПОВРШИНА

Глупост се претура преко главе и таласа море. Забавља се, другима за пример. Ваља се, смеје, млати ногама у ваздуху и пушта гасове. Сама себе хвали, кити и истиче. Седа на престо краљевства памети. А најпааметнији се прави луд. Тако често...

Бара.

Ведрана Чачић

ДРВО ЖИВОТА

Девојка је погинула. Ударена је на пешачком прелазу. Истина, оном без семафора. Дрво живота које је носила, заклонило јој је својим листовима поглед на улицу, па није приметила камион.

У једном новобеоградском блоку узалуд су чекали.

Дрво. Не девојку.

КАКО СМО НЕСТАЛИ

Људи су одувек проклињали зиму и она је ове године одлучила да не дође. Када се јесен уморила, боје су избледеле, а људи су бауљали кроз воњ трулежи, гњило лишће, црвљиве плодове и клели судбину. Не себе.

ПРЕД КАПЕЛОМ

И пре него што је поворка кренула, човек је из стакленог оквира извукао једну умрлицу и заменио је другом.

Један покојник је испраћен, други већ стиже.

И у смрти, живот је непрекидна борба с временом.

Невен Цодан

ПОГЛЕД С ПРОЗОРА

Човек без руке прелази улицу.

Жена са дететом носи свињску главу.

Дечаци издеформисаних лица седе у песку.

Курве без удова не губе наду.

Ти напрежеш мозак да схватиш о чему причам.

Зато твоје рекламе на билбордима никада нису имале смисла.

Наташа В. Штимац

У НИЗУ

Стојимо у низу, чекамо у низу, поређани смо у низу, геометријском, аритметичком, обичном, необичном, логичком, случајно смо у низу, нанизани смо, као перлице у ђердану. Нака и Звоне, Небо и Земља, Никад и Заувек, Немам и Знам, Нигер и Зимбабве. Н и З.

У ПЕДЕСЕТ РЕЧИ : НАЈКРАЋЕ ПРИЧЕ : 1

(Приредио: Ђорђе Оташевић)

1. издање

Рецензент

Милутин Ђуричковић

Корице

Дејана Јовановић

Издавач

„Алма“, Београд

Штампа

„Алма“, Београд

Тираж

300

ISBN

978-86-6122-018-0

CIP – Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.163.41-36(082.2)

У педесет речи : најкраће приче : 1 / (приредио Ђорђе
Оташевић). – 1. изд. – Београд : Алма, 2022 (Београд : Алма). –
203 стр. ; 21 см. – (Библиотека Савремена књижевност / [Алма]
; књ. 435)

Тираж 300.

ISBN 978-86-6122-018-0

1. Оташевић, Ђорђе, 1959- [приређивач, сакупљач]

COBISS.SR-ID 69567241